

TOELATINGSBESLUIT.

Herziening van de bepalingen omtrent de toelating en vestiging in Indonesië van Nederlanders en Vreemdelingen.

(K.B. v. 15 Oct. 1915 No. 32.) S. 16—47 jo. 17—765. (iww. 1-4-18.)
(Cf strafbep. in S. 18—446 art. 3*, Sw. 241-1°, 270.)

Met intrekking van alle daarmede strijdige voorschriften is bepaald:

Art. 1. (Gew. S. 20—462.) (1) a. Nederlanders, niet uit in Indonesië gevestigde ouders geboren, noch ingezetenen van Indonesië zijnde,

b. vreemdelingen, die niet zijn ingezetenen van Indonesië, mogen van buiten Indonesië komende zich enkel in de havens door den Gouverneur-Generaal aan te wijzen ontschepen of overschepen. (Nedsch. Iv., 12; ISR. 160; Toel. ord. 1; S. 49—332* *hierachter*.)

(2) Voor de ontschepping wordt eene schriftelijke vergunning vereischt van den door den Gouverneur-Generaal aangewezen ambtenaar, die voor de toepassing van dit besluit den titel voert van ontschepingsambtenaar.

(3) De vergunning tot ontschepping wordt — tenzij aan door den Gouverneur-Generaal te bepalen voorwaarden wordt voldaan — niet gegeven aan hen, van wie blijkt dat zij krankzinnig, idioot of lijdende zijn aan eene besmettelijke ziekte, die geacht wordt gevaar voor de samenleving op te leveren, dan wel tengevolge van hun lichamelijken toestand waarschijnlijk armlastig zullen worden. (S. 17—765* *hierachter*.)

Lid 4 en 5 zijn bij S. 49—330 vervangen door de leden 4, 5 en 6:

(4) (Ing. S. 38—472, 473.) De vergunning tot ontschepping kan worden geweigerd aan:

a. personen, die niet in het wettig bezit zijn van een geldig, door of vanwege de Regering, waaronder zij behoren, afgegeven paspoort of legitimatiebewijs, waaruit blijkt wie de houder is en vanwaar hij komt;

b. vreemdelingen, wier paspoort of legitimatiebewijs niet is voorzien van een geldig visum voor de reis naar Indonesië;

c. vreemdelingen, van wie niet vaststaat, dat zij naar het land van hun geboorte of hun herkomst kunnen terugkeeren.

(5) Het bezit van een geldig paspoort of legitimatiebewijs dan wel van een geldig visum voor de reis naar Indonesië is niet vereist voor de groepen van personen, die daarvan door de Gouv.-Gen. zijn vrijgesteld.

(6) De voorafgaande bepalingen zijn niet toepasselijk op hen, die in het wettig bezit zijn van een geldige, op de voet van dit besluit verleende toelatingskaart.

Bij S. 48—261 is de ord. in S. 21—170 ingetrokken, waarbij was bepaald, dat het bezit v.e. regelmatig paspoort of geleidebrief voor bepaald omschreven Vr. Oosterlingen-werklieden niet vereist was, zodat dit vereiste thans voor alle vreemdelingen geldt.

Vrijstelling v. Ned. visum, ingevolge het bepaalde bij S. 39—738 nog slechts gehandhaafd voor de onderdanen v. Nw. Zeeland, Japan, Thailand, Vaticaanstad en de burgers der V.S. v. Amerika, is krachtens het bepaalde bij S. 41—33 van 15 Febr. 1941 af ook voor de vijf genoemde groepen te vervallen, van welken datum af de paspoorten van alle vreemdelingen zonder onderscheid voor de reis naar Indonesië voorzien behoren te zijn van een Ned. visum. Zie LN 50—82 en 84, *Noodwetten Paspoorten en Immigratierechten 1950, verderop in deze verzam.*

2. (Gew. S. 20—462.) De gezagvoerder van een vaartuig, waarop zich reizigers bevinden, die met dat schip rechtstreeks, dan wel na overschepping, van buiten Indonesië komen, is verplicht om:

a. onmiddellijk na aankomst van het schip in een der in art. 1 bedoelde havens, aan den ontschepingsambtenaar een door hem onderteekende opgave van deze reizigers te overhandigen;

b. te beletten dat deze reizigers voor zoover onderworpen aan de voorschriften van art. 1, aan wal gaan zonder voorzien te zijn van de

vereischte vergunning tot ontschepping of zich overschepen buiten de in art. 1 bedoelde havens.

3. (Gew. S. 22-725 jo. 726; 24-53 jo. 257; 31-159 jo. 161; 34-397 jo. 608; 49-295 jo. 460, bekr. N.S. 50-94.) (1) De vergunning tot ontschepping wordt aan boord uitgereikt en is onderworpen aan een betaling van / 100.— (één honderd gulden). (Toel.ord. 8; zie S. 49-297 op bl. 2396.)

(2) De in het vorige lid bedoelde betaling wordt niet gevorderd van Nederlanders.

Menurut UUD Nr 41, th 1950, LN 50-83 ayat 1 pas. 3 dibatja sebagai berikut :

(1) (Diubah LN 50-83, m.b. 1-1-'51.) „Surat Izin Mendarat” diberikan diatas kapal dan dikenakan pembayaran sebesar R. 150.— (seratus lima puluh rupiah). Pembayaran itu dilakukan dengan mata uang negara asing, dimana visum untuk bepergian ke Indonesia diminta oleh jang berkepentingan, dan sebelum visum itu diberikan kepadanya. (Ayat 2 pas. 3 dibatalkan menurut UU Dar Nr 41 th 1950.)

Krachtens Noodwet No. 41, 1950, LN. 50-83 wordt art. 3, lid 1, gelezen als volgt en is lid 2 ingetrokken. (1) (Gew. LN. 50-83, iwg. 1-1-'51.) De vergunning tot ontschepping wordt aan boord uitgereikt en is onderworpen aan een betaling van R. 150.— één honderd vijftig rupiah). Deze betaling geschiedt in de munt van het vreemde land, waar het visum voor de reis naar Indonesië door de belanghebbende is aangevraagd, en voordat dit visum aan hem wordt uitgereikt.

(3) (Gew. S. 34-397 jo. 608.) Bij ordonnantie wordt bepaald in welke gevallen en tot welk bedrag aanspraak bestaat op terugbetaling van het ontschepingsgeld. (Toel.ord. 4.)

4. (Gew. S. 49-330.) (1) Tenzij door de ontschepingsambtenaar anders mocht zijn bepaald, is de immigrant verplicht zijn vergunning tot ontschepping dadelijk na het aan wal gaan persoonlijk op het in de vergunning aangewezen immigratiekantoor aan te bieden ter inwisseling tegen een toelatingskaart.

(2) (Gew. laatstel. S. 49-330.) Die kaart wordt, behalve om de redenen bedoeld in het derde lid van art. 1, door het Hoofd van dat Kantoor geweigerd aan hen, van wie blijkt :

dat zij door valse opgave van naam of hoedanigheid, of door andere bedriegelijke middelen het paspoort of het legitimatiebewijs, bedoeld in het vierde lid van art. 1, dan wel het daarop gestelde visum voor de reis naar Indonesië of de vergunning tot ontschepping hebben verkregen ;

dat zij van het plegen of bevorderen van ontucht hun beroep maken ;

dat zij in een vreemd land, waarmede een uitleveringsverdrag gesloten is, veroordeeld zijn wegens misdrijf, waarvoor krachtens dat verdrag uitlevering zou kunnen geschieden ;

dat hun het verblijf in Indonesië is ontzegd zomede aan hen : die niet kunnen aantonen, dat zij in het onderhoud van zichzelf en hun gezin behoorlijk kunnen voorzien ;

die geacht worden gevaar op te leveren voor de openbare rust en orde. De toelatingskaart kan mede worden geweigerd om de redenen, bedoeld in het vierde lid van art. 1, zomede aan hen, die in Indonesië wegens misdrijf zijn veroordeeld.

(3) De uitreiking van die kaart aan hen, wier tegenwoordigheid schadelijk geacht wordt voor de economische belangen der Indonesische bevolking kan afhankelijk gesteld worden van het voldoen aan door den Gouverneur-Generaal te bepalen bijzondere voorwaarden dan wel worden geweigerd. (Bb. 13539.) Lid 4 vervallen lid krachtens S. 49-295 jo. 460.

5. Vervallen : S. 49-330.
5 a. (Toeg. S. 20-462 ; gew. S. 49-330.) Overeenkomstig door de Gouv.-Gen. vast te stellen voorschriften kunnen in Nederland door of namens de Gecommitteerde voor Indonesische Zaken bij het Ministerie van Overzeese Rijksdelen, en in buiten Indonesië en Nederland

gelegen plaatsen door ambtenaren van de Immigratiedienst van Indonesië toelatingskaarten worden uitgereikt.

Ter uitvoering van art. 5a v.h. Toel.besl. is bij S. 37—667 jo. 691, iwg. 1 Febr. 1938, de Singapore-verordening vastgesteld, krachtens welke te Singapore ambtenaren v.d. Immigratiedienst gevestigd zijn, die naar de aanwijzingen v.h. Hoofd v.d. Immigratiedienst belast zijn met de uitreiking van toelatingskaarten.

6. (Gew. laatstel. S. 49—330.) (1) Onverminderd het bepaalde bij art. 12, geeft de toelatingskaart de wettige houder het recht om, met inachtneming van de bepalingen op het verkeer en verblijf, zich gedurende twee jaren in Indonesië op te houden.

(2) De in het eerste lid vermelde termijn kan op verzoek van de belanghebbende eenmaal met twee jaar en nog eenmaal met zes jaar worden verlengd door het Hoofd van het Immigratiekantoor, binnen welks ressort zijn woonplaats is gelegen. De verlenging wordt door dit Hoofd op de toelatingskaart aangetekend.

(3) De verlenging kan door het Hoofd van het Immigratiekantoor worden geweigerd om de redenen, bedoeld in het tweede lid van art. 4.

(4) De toelatingskaart verliest hare geldigheid ingeval van vertrek uit Indonesië, tenzij daarop vóór dit vertrek door het Hoofd van het Immigratiekantoor, binnen welks ressort de belanghebbende verblijf houdt, een vergunning tot terugkeer naar Indonesië is gesteld en de terugkeer plaats heeft binnen één jaar na de datum dier vergunning.

7, 8. Vervallen : S. 49—330.

8a. (Ing. S. 34—397 jo. 608.) (1) De Nederlander, aan wien binnen zes weken na zijn ontschepping de toelating is geweigerd, wordt, e.q. met zijn gezin, teruggezonden naar de plaats van inschepping en wel door en ten laste van de scheepvaartmaatschappij of rederij met welker schip hij in Indonesië is aangekomen.

(2) (Gew. S. 49—330.) Zoo noodig wordt een bepaald schip van deze maatschappij of rederij door de Secretaris van Staat, Hoofd van het Dep. v. Justitie, dan wel de door deze daartoe aangewezen gezaghebbende voor de bedoelde terugzending aangewezen; de gezagvoerder van het aangewezen schip is verplicht den persoon, ten behoeve van wien de aanwijzing geschiedt, e.q. met zijn gezin, aan boord te nemen en te beletten, dat hij in Indonesië zich aan wal begeeft, dan wel voor de terugzending van die persoon of personen voldoende zekerheid te stellen.

9. (Gew. S. 27—255, 383 ; 49—330.) (1) Hij die, behoorende tot een der in het eerste lid van art. 1 bedoelde groepen van personen, in Indonesië wordt aangetroffen zonder in het wettig bezit te zijn van een geldige toelatingskaart of een nog geldig toelatingsbewijs, wordt gebracht voor het Hoofd van het Immigratiekantoor, binnen welks ressort hij wordt aangetroffen, dat hem alsnog van een toelatingskaart voorziet, tenzij hij behoort tot dezulken, aan wie geen toelatingskaart zou zijn verleend, indien hij op grond van het bepaalde in het eerste lid van art. 4 op het Immigratiekantoor verschenen ware. (Bb. 13539.)

(2) (S. 22—725 jo. 726 ; 24—53 jo. 257 ; 31—159 jo. 161 ; 49—295 jo. 460.) Voor de krachtens het vorige lid uitgereikte toelatingskaart is verschuldigd een som van / 150.— (één honderd vijftig gulden), tenzij de belanghebbende de wettelijke bepalingen op de ontschepping heeft overtreden, in welk geval een som van / 250.— (twee honderd vijftig gulden) verschuldigd is.

(3) Wanneer de belanghebbende wettig was toegelaten en hij het niet meer bezitten van zijn toelatingskaart ten genoegen van het Hoofd van het Immigratiekantoor kan verklaren, wordt kosteloos een duplicaat uitgereikt.

Menurut UU Dar Nr 41, th 1950, LN 50—83, m.b. 1-1-'51, dalam pas. 9, ayat 2, jumlah masing² R. 150.— (seratus lima puluh rupiah) dan R. 250.— (dua ratus lima puluh rupiah) diubah menjadi masing² R. 250.— (dua ratus lima puluh rupiah) dan R. 500.— (lima ratus rupiah); pas.

9, *ajat 3* *dibatja* : (3) (*Diubah LN 50-83, m.b. 1-1-'51.*) Apabila jang berkepentingan dapat menjatakan dengan tjukup memuaskan Kepala Kantor Imigrasi, bahwa „Kartu Izin Masuk”nja telah hilang bukan karena salahnja, maka kepadanja dapat diberikan duplikat „Kartu Izin Masuk”, dengan dikenakan pembayaran uang sebesar uang pendaratan jang disebutkan dalam pas. 3.

Krachten Noodwet No. 41, 1950, LN. 50-83, iwg. 1-1-'51, worden de bedragen, in art. 9 lid 2, resp. R. 150.— en R. 250.— gewijzigd in resp. R. 250.— (twee honderd vijftig rupiah) en R. 500.— (vijf honderd rupiah); art. 9, lid 3 wordt gelezen : (3) (*Gew. LN. 50-83, iwg. 1-1-'51.*) Wanneer de belanghebbende ten genoegen van het Hoofd van het Immigratiekantoor kan verklaren dat zijn toelatingskaart buiten zijn schuld is verloren gegaan, kan aan hem een duplicaat-toelatingskaart worden uitgereikt, tegen betaling van een bedrag ter grootte van het in art. 3 genoemde ontschepingsgeld.

9 a. (*Ing. S. 49-330.*) Aan personen, die enig ingevolge de voorafgaande bepalingen verschuldigd bedrag niet voldoen, kan door het Hoofd van het Immigratiekantoor de toelatingskaart worden geweigerd.

9 b. (*Ing. S. 49-330.*) (1) Van alle in de voorafgaande artt. bedoelde beslissingen van het Hoofd van het Immigratiekantoor is gedurende acht dagen beroep toegelaten op de Secretaris van Staat, Hoofd van het Dep. v. Just., dan wel op een door deze daartoe aangewezen gezaghebbende.

(2) Het beroep wordt gedaan door tussenkomst van het betrokken Hoofd van het Immigratiekantoor, dat in afwachting van de beslissing op het beroep de belanghebbende, indien hij niet in verzekerde bewaring wordt gehouden, van een voorlopig toelatingsbewijs voorziet.

9 c. (*Ing. S. 49-330.*) (1) Indien het beroep door de in het eerste lid van art. 9 b bedoelde gezaghebbende gegrond wordt verklaard, voorziet het betrokken Hoofd van het Immigratiekantoor de belanghebbende — eventueel tegen intrekking van het voorlopige toelatingsbewijs — alsnog van een toelatingskaart dan wel verleent hij de verzochte verlenging.

(2) Wordt het beroep afgewezen, of komt de belanghebbende niet binnen acht dagen tegen de weigering van de toelatingskaart of van de verzochte verlenging in verzet, dan wordt door de in het eerste lid van art. 9 b bedoelde gezaghebbende een schriftelijk bevel tot zijn verwijdering uit Indonesië uitgevaardigd.

(3) Desverlangd wordt de betrokkene een redelijke termijn gelaten om orde op zijn zaken te stellen.

10. (1) (*Gew. S. 27-255, 383 ; 49-330.*) Ingeval de op den voet van het bepaalde bij art. 4, 9 of 9 c toegelatene geacht wordt gevaar op te leveren voor de openbare rust en orde, wegens misdrijf sedert zijne komst in Indonesië mocht zijn veroordeeld, of door valsche opgaven van naam, hoedanigheid of door andere bedriegelijke middelen toelating heeft weten te verkrijgen, kan zijne toelatingskaart door den Gouverneur-Generaal worden ingetrokken en een bevel tot zijne verwijdering uit Indonesië worden uitgevaardigd.

(2) Den betrokkene wordt desverlangd een termijn verleend om op zijne zaken orde te stellen.

11. (1) (*Gew. S. 22-725, 726 ; 24-53, 257 ; 27-255, 383 ; 49-273.*) Zij, op wie de bepalingen van dit besluit toepasselijk zijn, worden beschouwd niet in Indonesië gevestigd te zijn, dan na daartoe schriftelijke vergunning te hebben bekomen van de Secretaris van Staat, Hoofd van het Departement van Justitie, dan wel van een door dit Departementshoofd aangewezen gezaghebbende.

(Bb. 15337 : het Hoofd v. d. Immigratiedienst als gezaghebb. aangewezen.)

(2) Ter verkrijging van een vergunning tot vestiging in Indonesië wendt de belanghebbende zich, onder overlegging van zijn toelatingskaart, bij verzoekschrift tot het Departementshoofd, dan wel de gezaghebbende, bedoeld in het eerste lid.

(3) Het verzoekschrift en de toelatingskaart, bedoeld in het tweede lid van dit art., worden door de belanghebbende open ingeleverd bij het Hoofd van het Immigratiekantoor in zijn woonplaats, of — indien aldaar geen Immigratiekantoor is gevestigd — bij het plaatselijk Bestuurs-hoofd, dat zorgdraagt voor onverwijld doorzending, nadat het de belanghebbende heeft voorzien van een ontvangstbewijs, waarin de inhoud van het verzoekschrift en van de toelatingskaart in verkorte vorm is opgenomen.

(4) Het ontvangstbewijs, bedoeld in het derde lid, geeft de belanghebbende, zolang niet op zijn verzoek is beslist, dezelfde rechten als die, welke aan het bezit van de toelatingskaart zijn verbonden.

(5) Voor de vergunning tot vestiging is verschuldigd een som van / 100.— (honderd gulden). Zij geldt mede voor de wettige — niet van tafel en bed gescheiden — echtgenote en de wettige en wettelijk erkende minderjarige kinderen van de aanvrager, die ten tijde van de verlening der vergunning hun hoofdverblijf in Indonesië hebben. (*S. 49—273 art. II bevat overgangsbep.; toelichting op deze wijziging in Bb. 15308.*)

Menurut UUDar Nr 41, th 1950, LN 50—83, m.b. 1-1-'51, dalam pas. 11, ayat 5, uang sedjumlah R. 100.— (seratus rupiah), diubah menjadi R. 300.— (tiga ratus rupiah); dan ditambahkan ayat ke 6 yang berbunyi: (6) (Ditambahkan LN 50—83, m.b. 1-1-'51.) Apabila jang berkepentingan dapat menjatakan dengan tjukup memuaskan Kepala Kantor Imigrasi, bahwa „Surat Izin Penduduk”nya telah hilang bukan karena salahnja, maka kepadanya dapat diberikan duplikat „Surat Izin Penduduk”, dengan dikenakan pembajaran uang sebesar jang disebutkan dalam ayat jang terdahulu.

Krachtens Noodwet No. 41, 1950, LN. 50—83, iwg. 1-1-'51, wordt in art. 11, lid 5, het bedrag R. 100.— gewijzigd in R. 300.— (drie honderd rupiah); voorts is een zesde lid toegevoegd, luidende: (6) (Toegev. LN. 50—83, iwg. 1-1-'51.) Wanneer de belanghebbende ten genoegen van het Hoofd van het Immigratiekantoor kan verklaren dat zijn vergunning tot vestiging buiten zijn schuld verloren is gegaan, kan aan hem een duplicaat-vergunning tot vestiging worden uitgereikt, tegen betaling van het in het vorige lid genoemde bedrag.

12. (1) (*Gew. S. 27—255 jo. 383.*) De vergunning tot vestiging kan worden geweigerd in het belang van de openbare rust en orde, zoomede wanneer de belanghebbende niet in staat wordt geacht behoorlijk in zijn onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien of wanneer hij wegens misdrijf sedert zijne aankomst in Indonesië mocht zijn veroordeeld.

(2) De weigering van de vergunning tot vestiging wordt met redenen omkleed en houdt tevens het bevel in tot verwijdering van den verzoeker uit Indonesië.

(3) Het bepaalde bij het tweede lid van art. 10 is ten deze toepasselijk.

13. (*Gew. S. 27—255, 383; 49—330.*) Zij, aan wie de toelatingskaart, de verlenging van hun toelatingskaart dan wel de vergunning tot vestiging is geweigerd of wier toelatingskaart is ingetrokken, kunnen door het Hoofd van het Immigratiekantoor, binnen welks ressort zij worden aangetroffen, onder politietoezicht of in verzekerde bewaring worden gesteld.

14. (*Gehandh. S. 17—497; gew. S. 24—53 jo. 257.*) (1) Overtreding van het bepaalde bij art. 2 wordt gestraft met eene geldboete van / 200.— (twee honderd gulden) voor elken persoon, te wiens aanzien de overtreding is gepleegd. (*Als overtreding te beschouwen krachtens Invoeringsverord. Sw. 7.*)

(2) De opgelegde boete kan op het vaartuig worden verhaald.

(3) (*Toeg. S. 49—330.*) De Immigrant, die nalaat te voldoen aan de krachtens het eerste lid van art. 4 op hem rustende verplichting, wordt gestraft met een geldboete van ten hoogste / 1000.— (duizend gulden) of hechtenis van ten hoogste drie maanden.

(4) (*Toeg. S. 49—330.*) De in dit art. strafbaar gestelde feiten worden beschouwd als overtredingen.

15. (*Gew. S. 17-497 ; 20-462.*) Hij, die veroordeeld is terzake van de overtreding, bedoeld in art. 527 van het Wetboek van Strafrecht, wordt, na de betaling der opgelegde boete dan wel de tenuitvoerlegging van de straf, opnieuw uit Indonesië verwijderd. Die verwijdering geschiedt ook na verval van het recht tot strafvordering door de vrijwillige betaling, bedoeld in art. 82, eerste lid van het Wetboek van Strafrecht en in geval van uitsluiting van de strafbaarheid na de uitspraak in hoogste ressort van den rechter.

16. *Afgeschalt Inv. Sw. 3 jo. 6-260°.*

17. De bepalingen van dit besluit zijn niet toepasselijk op :

a. van Landswege naar Indonesië gezonden personen met hunne gezinnen ;

b. consulaire ambtenaren met hunne gezinnen ; (*gew. zie hieronder.*)

b. (*Diubah LN 51-14, m.b. 1-1-'51.*) wakil² diplomatik dan konsuler pada Pemerintah Republik Indonesia, para pegawai selama mereka bekerdja diperwakilan negara asing itu serta keluarganya.

b. (*Gew. LN. 51-14, wvg. 1-1-'51.*) diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers bij de Regering der Republiek Indonesia, het personeel, zolang dit werkzaam is bij die vertegenwoordigingen van vreemde mogendheden en hun gezinnen.

c. officieren en bemanning van tot de marine van eenige Mogendheid behorende schepen ;

d. gezagvoerders, officieren en schepelingen van koopvaardij-schepen, tenzij bij aankomst of tijdens het oponthoud van het schip in eenige haven hun dienstverband eindigt ;

e. hen, die in Indonesië hun zeereis niet beëindigen, behoudens het te hunnen opzichte in art. 18 bepaalde.

18. (*Gew. S. 49-330.*) (1) Indien iemand, behorende tot de personen, bedoeld onder e van art. 17, geacht wordt gevaar op te leveren voor de openbare rust en orde, wordt door de Secretaris van Staat, Hoofd van het Dep. van Just., of de door deze daartoe aan te wijzen gezaghebbende, een schriftelijk bevel tot zijn verwijdering uit Indonesië uitgevaardigd.

(2) In afwachting van zijn inscheeping kan de betrokkene, door het Hoofd van het Immigratiekantoor, binnen welks ressort hij vertoeft, onder politietoezicht of in verzekerde bewaring worden gesteld.

18 a. (*Ing. S. 33-438 jo. 491.*) (1) Jaarlijks wordt bij regeeringsverordening vastgesteld :

a. hoeveel vreemdelingen in totaal en

b. hoeveel vreemdelingen per landaard in het volgend kalenderjaar kunnen worden toegelaten, onverminderd de overigens voor deze toelating gestelde eischen.

(2) Het in het vorig lid onder b bedoeld aantal is voor alle landaarden hetzelfde.

Bij S. 33-492, 34-690, 35-603, 37-29, 38-24, 39-97 is van 1934 af voor elk jaar het totaal aantal toe te laten vreemdelingen vastgesteld op 12000, naar den landaard onderscheiden in 15 groepen elk van 800 personen ; voor 1949 gesteld op 4000, zeven groepen van ten hoogste 600 personen, S. 49-294.

18 b. (*Ing. S. 33-438 jo. 491.*) (1) Zoolang in eenig kalenderjaar het aantal toegelaten vreemdelingen gebleven is beneden de ingevolge art. 18a, 1e lid, sub a vastgestelde grens, mag het krachtens het bepaalde onder b van dat lid vastgesteld aantal per landaard worden overschreden met ten hoogste $\frac{1}{10}$ van het totaal aantal vreemdelingen van den betrokken landaard, dat in de 10 achtereenvolgende kalenderjaren, voorafgaande aan het jaar der inwerkingtreding van dezen algemeenen maatregel van bestuur, in Indonesië is toegelaten.

(2) Zoodra in den loop van eenig kalenderjaar de ingevolge art. 18a 1e lid, sub a, vastgestelde grens is bereikt, worden verder alleen toegelaten vreemdelingen van landaarden, ten aanzien waarvan het onder b

van dat art. vastgesteld aantal nog niet is bereikt, tot ten hoogste het daaraan ontbrekend getal personen.

19. De Gouv.-Gen. is bevoegd van de bepalingen van dit besluit dispensatie te verleen.

20. (1) Voorzoover nevens dit besluit en de tot zijne uitvoering vereischte voorschriften, nog andere voorzieningen ter verzekering zijner goede werking worden vereischt, worden deze door den Gouverneur-Generaal vastgesteld.

(2) Hij kan ten aanzien van werklieden, behoorende tot de met Indonésiërs gelijkgestelden, bijzondere van dit besluit afwijkende regelingen maken. (S. 17—694, * *hierachter*.)

Overgangsbepalingen.

I. (1) Het bepaalde bij het eerste en tweede lid van art. 1 is niet toepasselijk op hen, die in het wettig bezit zijn van een geldige toelatingskaart, vóór de inwerkingtreding van dit besluit verleend op den voet van de toen geldende bepalingen omtrent de toelating in Indonesië van Nederlanders en Vreemdelingen.

(2) Zoodanige toelatingskaart geeft gedurende den termijn, dat zij volgens die bepalingen nog geldig is, dezelfde rechten en kan om dezelfde reden en op dezelfde wijze worden ingetrokken als de toelatingskaarten, die volgens dit besluit worden ingetrokken als de toelatingskaarten, die volgens dit besluit worden uitgereikt. Tegen dengene, wiens toelatingskaart is ingetrokken, wordt door den Gouverneur-Generaal een schriftelijk bevel tot verwijdering uit Indonesië uitgevaardigd.

(3) Op den in het vorig lid bedoelden termijn zijn het tweede en derde lid van art. 6 toepasselijk.

II. (Gew. 24—53 jo. 257.) Behoudens het sub III hieronder bepaalde, is art. 9 toepasselijk op hen, die, behoorende tot een der in het eerste lid van art. 1 bedoelde groepen van personen, vóór de inwerkingtreding van dit besluit zich reeds in Indonesië bevonden en aldaar daarna worden aangetroffen, zonder in het wettig bezit te zijn van een geldige toelatingskaart, zullende in zoodanig geval voor de krachtens het eerste lid van voormeld art. 9 uitgereikte toelatingskaart verschuldigd zijn eene som van / 100.— (een honderd gulden).

Menurut UU Dar Nr 41, th 1950, LN 50—83, m.b. 1-1-'51, *djumlah uang sebesar R. 100.— (seratus rupiah) yang disebut pada akhir sub II peraturan peralihan ini, diubah menjadi R. 150.— (seratus lima puluh rupiah)*.

Krachtens Noodwet No. 41, 1950, LN. 50—83, iwg. 1-1-'51, wordt het alh slot van II dezer Overgangsbepalingen genoemd bedrag van R. 100.— gewijzigd in R. 150.— (één honderd vijftig rupiah).

III. (1) Art. 9 is niet toepasselijk op hen, die:

a. bij de inwerkingtreding van dit besluit verblijf houden in de afd. Poelau Toedjoeh van de residentie Riouw, zoolang hun verblijf aldaar duurt;

b. niet behoorende tot de personen bedoeld in het tweede lid van art. 20 van dit besluit, voor de inwerkingtreding daarvan ingevolge de Ord. van 15 Juni 1892, S. No. 138, geen toelatingskaart behoeften, zoolang zij in de residentie Oostkust van Sumatra verblijf houden.

(2) Desverlangd worden hun toelatingskaarten uitgereikt op den voet van art. 4.

(3) Zoolang aan hen geen toelatingskaarten verstrekt zijn, kunnen zij om de reden in art. 18 genoemd, uit Indonesië worden verwijderd.

(4) Het bepaalde bij het tweede lid van art. 10 en het derde lid van art. 18 is ten deze toepasselijk.

Sloebepaling. (1) Dit besluit, dat kan worden aangehaald als „Toelatingsbesluit”, treedt in werking op een door den Gouv.-Gen. te bepalen tijdstip. (S. 17—765 ten zesde: 1 Apr. '18.)

Krachtens S. 33—438 jo. 491 zijn lid 2 en 3 vervangen door één nieuw lid.

(2) Bij regeringsverordening kunnen van dit besluit afwijkende regelingen worden vastgesteld nopens:

a. de toelating en vestiging in de onderafdeelingen Tandjong Pinang en Lingga en het buiten den Sumatra-wal gelegen gedeelte der onderafdeeling Karimoen van de residentie Riouw;

b. de toelating in een ander deel van Indonesië van personen, die in de onder a bedoelde gedeelten der residentie Riouw zijn toegelaten of gevestigd. (S. 49—4, zie hierachter bl. 2402.)

Toelatings-ordonnantie 1949.

(Ord. v. 4 Nov. 1949.) S. 49—331. (iuv. 12 Nov. '49)

Consid. Dat Hij, het noodzakelijk achtend de bestaande releen ter verzekering van de uitvoering en de goede werking van het Toelatingsbesluit (S. 1916 N°. 47, zoals sedert gewijzigd en aangevuld) te herzien.

Onder intr. v. d. Toelatings-ordonnantie, S. 17—693 is bepaald:

Art. 1. Onverminderd de verplichtingen, krachtens het Toelatingsbesl. opgelegd aan degenen, die vallen onder de werking van dat besluit, is een ieder die, komende uit het buitenland, op het grondgebied van Indonesië aankomt, verplicht onverwijld in persoon van zijn aankomst mededeling te doen:

a. voorzover die aankomst plaats had in een der krachtens art. 1 van het Toelatingsbesl. door de Gouv.-Gen. aangewezen ontschepingshavens: aan de ambtenaar van de Immigratiedienst, belast met de functie van ontschepingsambtenaar aldaar.

b. voorzover die aankomst plaats had buiten een der onder a bedoelde havens: aan de dichtsbijzijnde, door de Gouv.-Gen. tot het ontvangen van deze mededelingen aangewezen gezaghebbende. (S. 49—332* hiervoor.)

(2) De in het eerste lid bedoelde verplichting bestaat niet voor:

a. personen, die zich aan boord van het hen naar Indonesië vervoerende of vervoerd hebbende vervoermiddel reeds bij de ontschepingsambtenaar hebben aangemeld.

b. doortrekkenden, die zich gedurende hun oponthoud in Indonesië niet buiten het door de Dienst der In- en Uitvoerrechten en Accijnzen gecontroleerde havengebied begeven.

2. (1) Uit het buitenland aangekomen personen, die:

a. niet in het wettig bezit zijn van een geldig paspoort of legitimatiebewijs,

b. vallen onder één der in art. 1 lid 1 van het Toelatingsbesl. genoemde groepen, en niet in het wettig bezit zijn van een geldige toelatingskaart, die zich melden bij- of worden aangetroffen door een in art. 1 lid 1 sub b bedoelde gezaghebbende, zullen, tenzij zij onverwijld en rechtstreeks doorreizen naar het buitenland of naar een krachtens art. 1 van het Toelatingsbesl. aangewezen ontschepingshaven, door deze gezaghebbende, zo nodig met behulp van de sterke arm, worden geleid vóór het Hoofd van het Immigratiekantoor, binnen welks ressort zijn standplaats is gelegen.

(2) De in art. 1 lid 1 sub b bedoelde gezaghebbenden, zullen de niet onder de werking van het eerste lid vallende, uit het buitenland aangekomen personen vergunnen het grondgebied van Indonesië vrijelijk te betreden, tenzij zij om andere dan de in lid 1 aangegeven redenen mochten worden aangehouden. Zij, die bij aankomst hun status niet kunnen bewijzen worden geacht onder de werking van het eerste lid te vallen.

3. Bij het binnenlopen van een der krachtens art. 1 van het Toelatingsbesluit door de Gouv.-Gen. aangewezen ontschepingshavens is de gezagvoerder van een schip, waarop zich reizigers bevinden, die, recht-